

Chương 38

Cái Chết Của Thúy Bình

Mưa thật to, mưa rửa sạch đoạn đường đẫm máu. Mưa rửa sạch máu đường, song không xóa tẩy niềm cừ hận hằn sâu dấu vết trong lòng con người. Phó Hồng Tuyết chạy cuồn loạn dưới cơn mưa trút nước.

Chưa bao giờ hấn chạy như vậy.

Mưa ướt sũng y phục hấn, giặt sạch những bệt máu trên y phục hấn.

Trường thảm chiến vừa qua ghi một ấn tượng nơi tâm khảm của hấn.

Hấn biết, chẳng bao giờ ấn tượng đó phai mờ.

Hấn giết người !

Từ trước đến nay, trong số người bị hấn giết, có bao nhiêu đáng được hấn giết ?

Và hiện tại ? Trong số hai mươi chín người đó, có bao nhiêu đáng được hấn giết ?

Trong chiến dịch năm xưa, một Quách Oai tham gia !

Giờ đây, hấn giết hai mươi tám mạng người bởi phải trừ đứa bé chết vì thanh đoản đao !

Hấn biết, mình hành động quá đáng.

Hấn không lùi được, bởi không thể tuyển chọn được !

Chính thanh đoản đao dồn hấn vào tư thế chẳng dặng dừng !

Nếu đứa bé chưa chết !

Có thể trường huyết chiến được tránh xảy ra !

Hấn có cảm tưởng thanh đoản đao đâm vào tim hấn, chứ không đâm vào yết hầu đứa bé.

Diệp Khai !

Thanh đoản đao là vật của Diệp Khai !

Tại sao chàng khai màn cho cuộc chiến phải diễn ra ?

Trước mặt hấn, có một tiểu khách sạn, hấn vào thuê một gian phòng, đóng kín cửa lại.

Đoạn, hấn nôn mưa. Mưa mãi.

Nôn mưa mãi, hấn run người, chứng kinh phong bộc phát, hấn ngã xuống, cuộn tròn thân hình.

Hấn oằn oại ngay trên vũng nước chua hôi vừa mưa ra.

Rồi hấn hoàn toàn mất trí giác.

o0o

Mưa càng phút càng to, không gian trong phòng càng lúc càng u ám.
Chợt, cánh cửa sổ mở ra.
Nơi cửa sổ, một vật gì đen đen xuất hiện.
Một làm chớp lóe lên, tiếp theo là một tiếng nổ.
Dưới làn chớp, vật đen đen hiện rõ.
Một gương mặt người. Người đó nhìn Phó Hồng Tuyết, nằm bất động trên nền.
Thần sắc của y hết sức kỳ quái. Bi phần ? Cừu hận ? Khoan khoái ? Thống khổ ?
Không ai phân biệt nổi.
Khi Phó Hồng Tuyết tỉnh lại, nhận thấy mình nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận.
Đèn đã được đốt lên.
Đèn không sáng lắm, chiếu một bóng người lên tường, bóng đen, không có gì đặc biệt.
Trong phòng của hắn có người !
Ai thế ?
Người đó ngồi sau ngọn đèn, vẻ trầm tư.
Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn.
Người đó, là Thúy Bình.
Thúy Bình cũng đã thấy hắn nhìn. Nàng tiều tụy quá !
Nàng điềm nhẹ một nụ cười, hỏi:
- Công tử tỉnh rồi ?
Phó Hồng Tuyết cứng mình, không nói gì.
Làm sao nàng có mặt tại đây, một cách quá đột ngột ? Sao nàng lại xuất hiện đúng lúc này ?
Thúy Bình tiếp:
- Công tử nên ngủ một lúc nữa. Tôi đã bảo người nấu cháo rồi.
Giọng nàng êm dịu như lúc nào. Muờng tượng họ không hề ly khai nhau trong thời gian qua.
Chẳng lẽ nàng quên niềm thống khổ bị bỏ rơi ?
Nàng có quên hay không, cái đó, tự nàng biết, riêng Phó Hồng Tuyết thì luôn luôn nhớ mãi !
Hắn thống khổ mãi mãi !
Bỗng, hắn chồm dậy, đưa tay chỉ cửa, hét:
- Cút ! Cút ngay ! Khuất mắt ta !
Thúy Bình bình tĩnh như thường. Nàng thấp giọng đáp:
- Tôi không đi ! Tôi không ra đâu !

Phó Hồng Tuyết gần giọng:

- Ai bảo người đến đây ?

Thúy Bình đáp:

- TỰ TÔI ĐẾN ĐÂY !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Tại sao người đến ?

Thúy Bình đáp:

- Tại tôi biết công tử thọ bệnh !

Phó Hồng Tuyết run người lên:

- Việc của ta hoàn toàn không liên quan đến người, ta không cần người lo liệu.

Thúy Bình thốt:

- Việc của công tử có quan hệ đến tôi, nhất định là tôi phải lo liệu.

Giọng nàng vẫn nhẹ nhàng, song rất cương quyết.

Phó Hồng Tuyết vừa thở gấp vừa đáp:

- Nhưng hiện tại ta không nhìn nhận người nữa, không bao giờ ta nhìn nhận người.

Thúy Bình dịu dàng tiếp:

- Công tử biết tôi, tôi biết công tử. Chúng ta quen nhau.

Nàng không để Phó Hồng Tuyết nói gì, lại tiếp luôn:

- Việc đã qua, vô luận ai quấy, ai phải, chúng ta đều có thể quên. Chúng ta là bằng hữu, công tử thọ bệnh, đương nhiên tôi phải đến, để chiếu cố công tử.

Bằng hữu !

Cảm tình trước kia, thân mật như thế nào, chẳng lẽ giờ đây chỉ còn là một thứ hữu nghị suông ?

Bao nhiêu ân ái đã qua, cái đó chưa đủ cho cả hai đi xa hơn phạm vi bằng hữu sao ?

Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở tim.

Hắn buông mình xuống giường.

Thúy Bình thốt:

- Tôi đã bảo, công tử nên ngủ đi một lúc, chờ cháo chín rồi, tôi gọi thức dậy mà ăn.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt đôi tay, cố gắng dần cơn kích động.

Hắn muốn tỏ ra cho nàng biết là hiện tại, hắn bình tĩnh lắm. Hắn quên hết mọi việc. Hắn không còn thống khổ nữa.

Thúy Bình đứng lên, bước tới đắp chăn cho hắn, như lúc nào nàng săn sóc hắn.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Tạ ơn người. Ta không dám nhận sự săn đón của người !

Thúy Bình mỉm cười:

- Có gì đâu ! Công tử bất tất phải bận tâm suy nghĩ !

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người là khách, ta phải chiêu đãi người !

Thúy Bình lắc đầu:

- Là người quen nhau lâu, chúng ta không nên nói đến những chi tiết.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tuy nhiên, ta không an lòng !

Thúy Bình lại lắc đầu:

- Đã thề non, hẹn biển, đã đầu ấp tay gối, công tử còn nói chi những tiếng đó ?

Khôi hài lắm.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt tay:

- Vô luận làm sao, ta cũng không nên làm phiền lụy người như ngày trước.

Thúy Bình cười nhẹ:

- Tôi đã nói là không có sao mà ! Huống chi, chồng tôi cũng đã biết là tôi đến đây !

Phó Hồng Tuyết cảm giác là mình từ chín tầng trời rơi xuống đất.

Xác còn nguyên, nhưng tim tan nát !

Lâu lắm, hấn mới hỏi:

- Chồng người ?

Thúy Bình cười:

- Phải ! Tôi đã lấy chồng !

Phó Hồng Tuyết giữ giọng bình tĩnh:

- Mừng cho người !

Thúy Bình lại cười:

- Nữ nhân nào cũng thế, sanh ra là để lấy chồng, sớm muộn gì cũng phải lấy chồng !

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta hiểu !

Thúy Bình buông luôn:

- Công tử bỏ tôi, tôi phải lấy chồng !

Nàng lộ vẻ cao hứng.

Cao hứng vì cuối cùng vẫn có một tấm chồng.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thực ra, giữa chúng ta, cũng chẳng có cảm tình chi đó !

Thúy Bình tiếp:

- Tôi đã thuật hết các việc của tôi trong dĩ vãng, cho chồng tôi nghe.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Nếu vậy, người không nên đến đây !

Thúy Bình đáp:

- Tôi có cho y biết, y đồng ý để tôi đến gặp công tử, chiếu cố công tử.

Phó Hồng Tuyết cắn răng đến rướm máu, bật cười lạnh lùng, thốt:

- Xem ra y cũng biết thông cảm nhân tình !

Thúy Bình gật đầu:

- Con người của y quả đúng như vậy.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết cất cao giọng:

- Nhưng ta thì không thế ! Ta không thông cảm dễ dãi được !

Thúy Bình cười gượng:

- Nếu công tử sợ người ta hiểu lầm, thì tôi gọi y đến đây cùng với tôi, sẵn sóc công tử.

Không đợi Phó Hồng Tuyết có chấp thuận hay không, nàng quay đầu, gọi liền:

- Vào đây, ông ơi ! Vào cho tôi giới thiệu với ông một người bằng hữu ! Ông Húy ơi !

Húy !

Nàng gọi cái tên đó, nghe sao thân mật quá chừng, mừng tượng trên đời không có tiếng nào trù mến hơn.

Cửa phòng không cài then.

Một người đẩy cửa bước vào, liền sau khi câu nói của Thúy Bình dứt âm thanh.

Chừng như người đó đứng chực bên ngoài.

Y, tuổi không lớn lắm, mà cũng chẳng nhỏ, trạc độ gần bốn mươi thôi.

Gương mặt vuông, răn rỏi, chứng tỏ một cuộc sống đầy gian khổ.

Vô luận là ai, cũng phải công nhận y là con người thành thật, chất phác.

Hạng người như Thúy Bình, khi có cái tâm hoàn lương, phần đông đều chọn một mẫu chồng như vậy cả.

Thúy Bình cười thốt:

- Chồng tôi đó, công tử ! Y tên là Vương Đại Hồng !

Thì ra, Húy là tên riêng !

Y có vẻ khù khờ quá, hoàn toàn thuộc quyền sai sử của Thúy Bình.

Nàng day qua chồng, tiếp:

- Đây là vị công tử tên Phó Hồng Tuyết, mà tôi thường nói với ông đó !

Wương Đại Hồng mỉm cười, vòng tay chào:

- Từng nghe đại danh của công tử, tôi ngưỡng mộ hết sức.

Nếu trước kia hắn Phó Hồng Tuyết phát tác rồi. Bởi, khi nào hắn chấp nhận cho Thúy Bình có chồng ?

Nhưng bây giờ thì khác. Hắn đáp lại:

- Mừng cho các người.

Thúy Bình thốt:

- Y ít nói lắm, lại không biết võ công !

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Càng hay chứ sao !

Thúy Bình tiếp:

- Y buôn bán, y có một cửa hiệu tơ lụa.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nghề đó tốt lắm !

Thúy Bình tiếp:

- Tánh tình y rất tốt. Ít nhất y ...

Giọng nàng trở nên chua chát:

- Ít nhất, y cũng không bỏ rơi tôi !

Phó Hồng Tuyết phảng phất không nghe nàng nói gì. Mà cũng chẳng thấy nụ cười khổ sở của nàng.

Chừng như Vương Đại Hồng xốn xang áy náy, lẩm nhẩm:

- Các vị ở đây nhé, tôi ra ngoài kia !

Y muốn rút ống tay áo nơi tay Thúy Bình, song không dám.

Số người sợ vợ không phải hiếm trên đời này, song sợ vợ của Vương Đại Hồng thì thật là hi hữu.

Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết bảo:

- Người ngồi xuống đi.

Wương Đại Hồng gật đầu:

- Vâng !

Song, y vẫn đứng.

Thúy Bình trừng mắt:

- Người ta bảo ngồi, sao ông không ngồi ?

Wương Đại Hồng lập tức ngồi xuống. Chỉ khi nào vợ bảo, y mới dám ngồi.

Y ngồi, hai tay đặt trên gối.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hai người lấy nhau độ bao lâu rồi ?

Wương Đại Hồng ấp úng:

- Chừng ... chừng ...

Y liếc sang Thúy Bình.

Thúy Bình đáp thay:

- Chừng mười hôm thôi !

Vương Đại Hồng gật đầu:

- Phải ! Được mười hôm rồi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trước, có quen nhau chứ ?

Vương Đại Hồng đáp:

- Không ... không phải ...

Y đỏ mặt.

Phó Hồng Tuyết nhìn y.

Không khí mát lạnh, song trán y lại đượm mồ hôi. Y lại nhúc nhích mãi, như ngồi không yên.

Bỗng, Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người không sinh sống về nghề bán tơ lụa.

Vương Đại Hồng biến sắc, lúng túng đáp:

- Tôi ... tôi ...

Phó Hồng Tuyết thông thả quay đầu lại, nhìn Thúy Bình, gần từng tiếng:

- Y không phải là chồng của người !

Thúy Bình biến sắc luôn.

Câu nói như cái tát. Mặt nàng như có mang mặt nạ, cái tát đó làm rơi chiếc nạ.

Phó Hồng Tuyết vẫn nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng.

Dưới cái nhìn của hắn, nàng run người lên, cơ hồ không đứng vững.

Đích xác, người đó không phải là chồng nàng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y là ai ?

Thúy Bình cúi đầu:

- Không biết nữa !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Người không biết ?

Thúy Bình tiếp:

- Một tên nhân công trong khách sạn, đi tìm cho tôi, tôi làm sao biết được y là ai !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Để mạo nhận là chồng người ?

Thúy Bình cúi thập đầu hơn.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người làm thế ?

Thúy Bình lộ vẻ âm đạm:

- Tại vì tôi muốn đến thăm công tử, bầu bạn với công tử, săn sóc công tử. Nhưng tôi sợ công tử đuổi xô tôi. Tôi không muốn công tử nghĩ rằng tôi còn bám theo công tử. Tôi phải tỏ ra mình không quá hạ tiện.

Nàng không muốn Phó Hồng Tuyết vũ nhục nàng.

Nàng rơi lệ, tiếp luôn:

- Thực ra, trong tâm tôi, lúc nào tôi cũng chỉ tưởng nhớ mỗi một công tử thôi. Công tử ghét bỏ tôi, thì tôi cũng vẫn sống độc thân, không bao giờ nghĩ đến việc lấy chồng. Từ ngày biết công tử đến nay, tôi không mơ tưởng đến một nam nhân nào khác.

Phó Hồng Tuyết vụt hét lớn:

- Ai nói ta ghét bỏ người ? Ai nói, hả ?

Thúy Bình ôm đầu, khóc mùi.

Nàng hỏi qua tức tưởi:

- Công tử còn ... tưởng đến tôi ?

Phó Hồng Tuyết cao giọng:

- Đương nhiên ta vẫn tưởng đến người, dù cho người là nữ nhân như thế nào, ta cũng mến thích người, trừ người ra, ta không yêu một nữ nhân nào khác !

Hắn mở rộng đôi tay.

Thúy Bình nhào vào lòng hắn.

Họ ôm nhau một lúc lâu.

Thúy Bình rên rỉ:

- Từ nay, tôi không xa công tử nữa !

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Ta cũng thế ! Vĩnh viễn không xa người !

Thúy Bình hỏi:

- Vĩnh viễn ?

Phó Hồng Tuyết kiên quyết:

- Vĩnh viễn !

Vương Đại Hồng nhìn họ, ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Y chợt thấy mình thừa, quá thừa, nên len lén đứng lên, chuẩn bị bước ra.

Y từ từ quay mình.

Một thanh đoản kiếm chợt nằm gọn nơi tay y. Mũi kiếm màu xanh biếc.

Kiếm có độc !

Y từ từ bước ra cửa. Bước được hai bước, y vụt quay mình lại.

Kiếm chộp lên, mũi kiếm lao thẳng vào nách Phó Hồng Tuyết.

Biến hóa ngoài chỗ tưởng của Phó Hồng Tuyết. Hắn đang vòng tay ôm Thúy Bình, nách bả ngô trống trải, biến thành một mục tiêu rất thuận lợi cho địch.

Gia dĩ, kiếm lại nhanh, lại độc, lại mạnh, lại chuẩn !

Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không hay biết gì cả.

May thay, lúc đó Thúy Bình mở mắt ra, thấy bóng người dao động nơi tường.

Nàng không kịp suy nghĩ, dùng toàn lực xô Phó Hồng Tuyết dang ra, lách mình sang, hứng mũi kiếm.

Kiếm không đâm vào nách Phó Hồng Tuyết.

Kiếm đâm vào lưng nàng. Dĩ nhiên, nàng đau là cái chắc, bởi kiếm đâm trúng xương sống nàng.

Tuy nhiên, nàng vẫn mở to đôi mắt, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Nàng biết, qua phút giây này, nàng không còn cơ hội nhìn hắn nữa.

Nàng cắn răng, cố giữ cho mình khỏi hôn mê gấp.

Miệng nàng ảm ước có nụ cười.

Nàng chết đúng giá !

Phó Hồng Tuyết nát lòng !

Thúy Bình thốt câu cuối:

- Công tử tin tôi chưa ? Tôi không biết y là ai ! Tôi không biết y có ý hại công tử.

Sự thật là vậy !

Phó Hồng Tuyết run giọng:

- Ta tin người !

Lệ nóng trào ra, như có thể cuốn theo luôn tròng mắt !

Vương Đại Hồng không rút kiếm ra được, phải buông tay, từ từ lùi lại.

- o O o -